

HISTORIA MUZEUM W GOSTYNIU

Początków wielkopolskiego muzealnictwa badacze doszukują się dziś w działaniach kasyn obywatelskich, zakładanych jeszcze w pierwszej połowie XIX stulecia. Pierwsze sale z ekspozycjami muzealnymi powstały w Gostyniu, Raszkowie k. Ostrowa i Szamotułach. W tym ostatnim przypadku działalność taką prowadziło Towarzystwo Zbieraczyw Starożytności Krajowych, którego założycielem był urodzony w podgostyńskiej Dusinie Jędrzej Moraczewski.

Wydział Rolniczo-Przemysłowy Kasyna Gostyńskiego szczylił się posiadaniem własnego gabinetu zbiorów minerałów, którego kolekcja składała się z okazów różnych skał, rud żelaza i węgla, muszli morskich i koralu. Ekspozyty były przede wszystkim darami członków i sympatyków organizacji – pochodziły m.in. od Ludwika Sczanieckiego, Edwarda Raczyńskiego, Michała Mycielskiego, Wojciecha Morawskiego i Erazma Stablewskiego. Oprócz tego w domu kasynowym zgromadzono znaczny zbiór modeli narzędzi rolniczych, urządzeń do pracy w polu i ogrodzie. Przechowywano tutaj także okazy białej dachówki ćmielowskiej, próbki krajowej stali oraz kłosa zbóż i lnu. Było to w praktyce małe muzeum rolnicze.

Gostyńskie Kasyno władze pruskie rozwiązały w lutym 1846 roku. Budynek z czasem stał się Instytutem, czyli szpitalem. W grudniu 1857 roku zarząd Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk zwrócił się do Gustawa Potworowskiego z prośbą o przekazanie gostyńskiego księgozbioru do PTPN. Rok później Edmund Bojanowski uporządkował zbiory biblioteczne i przesłał je do Poznania. Temu samemu towarzystwu przekazano zbiory mineralogiczne Kasyna. Zbiór modeli narzędzi i maszyn rolniczych trafił zaś do Szkoły Rolniczej im. Haliny w Żabikowie. Nie ma jednakże najmniejszej wzmianki, co stało się z rysunkami, zapiskami i wykopanymi przedmiotami archeologicznymi, które pozostały po przebadaniu licznych grodzisk. Dodać tu trzeba, że jako pierwsi w Wielkopolsce prace poszukiwawcze prowadzili Edmund Bojanowski i Wojciech Morawski z Oporowa – członkowie Wydziału Literackiego Kasyna Gostyńskiego.

W dwudziestoleciu międzywojennym zbiory historyczne i archeologiczne posiadali: Gimnazjum Gostyńskie, Kongregacja Filipinów na Świętej Górze i Władysław Stachowski. Szczególnie wartościowe były ekspozyty w posiadaniu prywatnego kolekcjonera. Pozyskiwał je przez wiele lat drogą zakupów, darów i wymiany. Przechowywane one były w jego prywatnym mieszkaniu na I piętrze kamienicy przy ulicy 1 Maja 18 w Gostyniu.

Kolekcja Władysława Stachowskiego, zwłaszcza po II wojnie światowej, była znana w całej Polsce. Składały się na nią: stylowe meble rzeźbione i inkrustowane, stara broń biała i palna, XVI-wieczne zbroje rycerskie, sztychy, barwne akwarele, grafiki. W jego prywatnych zbiorach znajdował się również unikalny zbiór monet polskich i obcych, a także bogaty zbiór polskich znaczków pocztowych. Posiadał też bezcenne archiwalia – wiele inkunabułów, dawnych druków wielkopolskich i gostyńskich (z XVI, XVII, XVIII i XIX wieku) oraz kompletnych roczników prasy lokalnej. Po jego śmierci w 1974 roku kolekcja uległa rozproszeniu. Do gostyńskiego muzeum trafiło zaledwie kilka eksponatów i kilkanaście teczek maszynopisów

Z myślą o eksponatach zgromadzonych w Gimnazjum, a także części kolekcji Władysława Stachowskiego, zamierzano w Gostyniu w latach trzydziestych utworzyć Muzeum Regionalne. Placówka miała się mieścić w jednym z budynków po zlikwidowanej mocą zarządzenia wojewody poznańskiego tutejszej gminy żydowskiej. Choć decyzja o przejściu nieruchomości na rzecz miasta zapadła w 1922 roku, to jednak procedury formalne ciągnęły się aż do wybuchu II wojny światowej. Nie udało się więc stworzyć placówki muzealnej w międzywojennym Gostyniu.

Po roku 1945 cenne zbiory historyczne w Gostyniu pozostawały w rękach Władysława Stachowskiego. Z znacznej części przetrwała działania wojenne kolekcja w gostyńskim Gimnazjum. Od roku 1947, to jest od chwili utworzenia Biblioteki Publicznej w Gostyniu i powo-

łania na jej kierownika Piotra Laurentowskiego, tutaj też zaczęto gromadzić pamiątki, dokumenty i eksponaty historyczne. Z czasem ich liczba stała się na tyle znacząca, że zaczęto zabiegać o utworzenie samodzielnej placówki muzealnej w Gostyniu. Starania takie czynili miejscowi regionaliści skupieni w Gostyńskim Towarzystwie Kulturalnym. Jednakże bez rezultatów.

Dopiero obchody Millennium chrztu Polski sprawiły, że wytworzył się klimat sprzyjający działalności kulturalnej na ziemi gostyńskiej. Znalazły się wówczas środki finansowe w Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Gostyniu na zorganizowanie Izby Muzealnej. Jeszcze w 1966 roku przydzielono w Powiatowym Domu Kultury przy ulicy Strzeleckiej pomieszczenia dla placówki muzealnej – w budynku dawnego Kurkowego Bractwa Strzeleckiego. Był to triumf wszystkich miejscowych regionalistów skupionych w Gostyńskim Towarzystwie Kulturalnym.

Podstawowy zbiór w Izbie Muzealnej stanowiły ocalałe po II wojnie światowej eksponaty z gostyńskiego Gimnazjum, które do nowej placówki przeniósł Andrzej Hanyż – ówczesny prezes GTK. Znalazły się tu także liczne archiwalia gromadzone przez lata w Powiatowej i Miejskiej Bibliotece Publicznej w Gostyniu przez Piotra Laurentowskiego. Kilka eksponatów pochodziło z przebogatej kolekcji Władysława Stachowskiego. Sporą liczbę przedmiotów i dokumentów otrzymało w darze lub nabyło drogą zakupu Gostyńskie Towarzystwo Kulturalne w latach 1957-1966.

W gostyńskiej Izbie Muzealnej znajdowały się dwa zasadnicze działy: ogólnohistoryczny oraz etnograficzny – dokumentujący region biskupiański. W pierwszym, obok wykopalisk archeologicznych, można było zobaczyć dokumenty z okresu powstania wielkopolskiego i okupacji hitlerowskiej, militaria i numizmaty. Oddzielne miejsce poświęcono wybitnym ludziom sztuki z ziemi gostyńskiej – rzeźbiarzom i malarzom. Prezentowana była też współczesność Gostynia. Na planszach przedstawiono historię sąsiednich miast: Krobi, Borku i Ponieca oraz kilku wsi, m.in. Posadowa, Domachowa i Sułkowic. Eksponowano przedmioty codziennego użytku, pochodzące z okolicznych wsi. W jednym pomieszczeniu zgromadzono zatem eksponaty pokazujące historię regionu od wieku XIV, a biorąc pod uwagę archeologię – od okresu kultury łużyckiej i etnografię.

Historię wsi i miasteczek gostyńskich ilustrowały plany, akty lokacyjne, stare księgi z XVI-XIX wieku, fragmenty akt sądowych, odciski pieczęci lakowych z XVI wieku, znaki cechowe. Z pamiątek przedstawiających udział gostyniaków w walkach narodowo-wyzwoleńczych XIX wieku i powstaniu wielkopolskim wymienić należy: starą broń, rozkazy i pisma gen. Henryka Dąbrowskiego oraz księcia Józefa Poniatowskiego. Okres okupacji symbolizował pasiak oświęcimski mieszkańca wsi Siedlec pod Pępowem Tego okresu dotyczyły także liczne fotokopie dokumentów okupacyjnych. W Izbie Muzealnej znajdowały się również dzieła miejscowych plastyków – Ludwika Sehra, Władysława Gładysza i Henryka Klupsia. Znaczny był także zbiór miejscowych wydawnictw, które sięgały okresu sprzed I wojny światowej. Izbę biskupiańską wypełniały stroje, koronki i hafty oraz nie spotykane już instrumenty muzyczne. Na podstawie tradycyjnego sprzętu od kołowrotka do grzałek kamiennych, latarni i wałkownic zostało pokazane gospodarstwo domowe.

Nadzór merytoryczny nad placówką muzealną w Gostyniu sprawowało wówczas Gostyńskie Towarzystwo Kulturalne, wspomagane przez Muzeum Narodowe w Poznaniu, które co kilka miesięcy oddelegowywało pracownika do pomocy przy inwentaryzowaniu i opisywaniu zbiorów. Osobą bezpośrednio odpowiedzialną za funkcjonowanie Izby Muzealnej był Andrzej Hanyż. Przyjęła się zasada, że społecznym kierownikiem Izby będzie zawsze prezes GTK. Koszty utrzymania ponosiło zaś Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Gostyniu.

Uroczyste otwarcie Izby Muzealnej w Gostyniu nastąpiło 21 maja 1967 roku – w niedzielę, podczas obchodów Dnia Działacza Kultury. Przekazanie społeczeństwu nowej placówki kulturalnej odbyło się podczas specjalnego posiedzenia Gostyńskiego Towarzystwa Kulturalnego i Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Gostyniu. Pierwsza siedziba Izby Muzealnej mieściła się w budynku Powiatowego Domu Kultury, przy ulicy Strzeleckiej 28. Budynek wzniesiono w 1896 roku, jako siedzibę miejscowego Kurkowego Bractwa Strzeleckiego. Środkową i lewą część obiektu stanowił zabytkowy pawilon po zlikwidowanej w 1877 roku przez władze pruskie Szkole Rolniczej im. Haliny w Żabikowie pod Poznaniem. Prawdopodobnie ów pawilon wcześniej jeszcze służył jako budynek wystawienniczy na Międzynarodowej Wystawie Rolniczej we Wrocławiu (1864).

W latach 1967-1971 Izba Muzealna w Gostyniu nie prowadziła badań naukowych, kwerend archiwalnych i poszukiwań terenowych. Nie wydawano też własnych publikacji. Popularyzowaniem historii ziemi gostyńskiej, organizowaniem prelekcji i lekcji muzealnych zajmowało się wyłącznie Gostyńskie Towarzystwo Kulturalne. Nie poddawano konserwacji własnych obiektów, choć niektóre już wówczas tego wymagały. Mimo to placówka ciągle borykała się z brakiem odpowiednich środków finansowych, potrzebnych przede wszystkim na zakup kolejnych eksponatów.

Z tej też przyczyny zdecydowana większość nowych obiektów, pozyskanych w latach 1967-1972, była darami mieszkańców Gostynia i okolicy. Dzięki zabiegom wielkiego popularyzatora folkloru biskupiańskiego, Jana Bzdęgi, do Izby Muzealnej trafiła duża kolekcja strojów, instrumenty muzyczne oraz liczny zbiór fotografii z Biskupizny. Wiele eksponatów dostarczyły również okoliczne zakłady pracy i szkoły.

Archiwalia, fotografie i niektóre eksponaty udostępniano osobom piszącym prace magisterskie i dyplomowe. W listopadzie 1971 roku Wydział Oświaty i Kultury Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Gostyniu oraz Izba Muzealna postanowiły gromadzić prace doktorskie, magisterskie i dyplomowe, których tematy dotyczyły przeszłości ziemi gostyńskiej. Miejscem ich przechowywania jest do dzisiaj Muzeum.

W czerwcu 1971 roku Andrzej Hanyż poprosił Zarząd Gostyńskiego Towarzystwa Kulturalnego o zwolnienie go ze stanowiska prezesa i jednocześnie społecznego kierownika Izby Muzealnej. Walne Zebranie GTK wyraziło zgodę, dziękując mu za wieloletnią pracę i powierzyło funkcję prezesa Towarzystwa Waławowi Oźminkowskiemu. W porozumieniu z Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Gostyniu Zarząd GTK desygnował nowego prezesa na kierownika Izby Muzealnej w Gostyniu. Waław Oźminkowski obowiązki szefa placówki muzealnej objął 1 lipca 1971 roku.

Już w 1969 roku zapadła decyzja, iż w budowanym gmachu Biblioteki Publicznej w Gostyniu siedzibę swoją znajdzie także Muzeum Ziemi Gostyńskiej. Prace budowlane ukończono 10 marca 1972 roku. 27 maja tegoż roku nastąpiło uroczyste otwarcie i przekazanie społeczeństwu Powiatowej i Miejskiej Biblioteki Publicznej oraz Muzeum Ziemi Gostyńskiej. W nowym budynku Biblioteki, przy dzisiejszej ulicy Wrocławskiej 257, placówka muzealna otrzymała dużą salę wystawową, pomieszczenie na biuro-pracownię i pomieszczenie magazynowe. Wszystko o łącznej powierzchni 217 m².

W marcu i kwietniu 1972 roku dokonano przeniesienia zbiorów i zorganizowania stałej ekspozycji. Ponownie w urządzaniu sali wystawowej pomogły okoliczne zakłady pracy i Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Gostyniu. Pracownicy Muzeum Narodowego w Poznaniu społecznie zajęli się opracowaniem i organizacją nowej ekspozycji. Jednocześnie Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu przyznało jeden etat, zatrudniając trzy osoby. Kierownikiem Muzeum został Waław Oźminkowski. Wszystkie zbiory muzealne Gostyńskie Towarzystwo Kulturalne przekazało na rzecz Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Gostyniu, które w tym momencie stało się instytucją zwierzchnią dla Muzeum Ziemi Gostyńskiej. 22 listopada 1973 roku zakończył się proces powstawania muzeum. Tego dnia Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Gostyniu wydało uchwałę o utworzeniu Muzeum w Gostyniu i nadało statut placówce.

W 1977 roku kierownikiem gostyńskiego Muzeum został Stefan Jankowiak. Zapoczątkował on nowy rozdział w działalności placówki. Stała się ona teraz także centrum badań regionalnych w Gostyniu. Za sprawą Stefana Jankowiaka ukazała się m.in. w 1979 roku monografia regionu gostyńskiego pt. *Dzieje ziemi gostyńskiej*. Sam opracował historię Gostynia i okolic w XIX wieku. Jego pasją było poznawanie dziejów gostyńskiego Kasyna. Owoc jego blisko dwudziestoletnich badań ukazał się w roku 1996 i nosi tytuł *Kasyno Gostyńskie 1835-1846. U początków pracy organicznej w Wielkopolsce*.

Struktura pozyskiwania obiektów w gostyńskim Muzeum od lat jest niezmienna. Gromadzi się niemal wyłącznie obiekty, które wytworzone zostały lub były używane na terenie dzisiejszego powiatu gostyńskiego, bądź należały do ludzi związanych z tą ziemią. Do nas trafiają też eksponaty po zlikwidowanych izbach pamięci w szkołach i zamkniętych zakładach pracy. Tutaj dostarczane są pamiątki należące niegdyś do mieszkańców ziemi gostyńskiej, nie tylko tych wybitnych. Taką zasadę wprowadził kiedyś Stefan Jankowiak i taka obowiązuje do dziś. Tylko w sporadycznych przypadkach nabywane są obiekty innego pochodzenia.

Zbiory Muzeum w Gostyniu liczą dziś kilka tysięcy pozycji, zapisanych w księdze inwentarzowej. Największą liczbę stanowią eksponaty etnograficzne, na które składa się przede wszystkim folklor biskupiański i okolic Gostynia oraz przedmioty codziennego użytku. Drugą kategorią najliczniej reprezentowaną jest historia. Są to przede wszystkim muzealia dotyczące historii Gostynia i okolic (księgi cechowe, protokolarze bractw kurkowych, towarzystw i lokalnych instytucji). Sporo jest też numizmatów. Dział ten poszerzył się w ostatnich latach głównie o monety zastępcze i dominialne z terenu powiatu gostyńskiego. Znaczną wartość historyczną mają przechowywane w gostyńskim Muzeum archiwalia (są wśród nich dokumenty sygnowane przez Jana Kazimierza, Jana III Sobieskiego, Jana Henryka Dąbrowskiego czy Józefa Poniatowskiego). Tylko tutaj można zajrzeć do przedwojennych numerów „Kroniki Gostyńskiej” „Orędownika Gostyńskiego”, „Ziemi Gostyńskiej”, „Głosu Gostyńskiego” czy „Łanu”. Ponad trzysta pozycji w zbiorach stanowią prace malarskie i rzeźbiarskie twórców z ziemi gostyńskiej przedstawiające region. Stosunkowo najmniej jest w gostyńskim muzeum militariów. Jest ich zaledwie 48. Kilkadziesiąt obiektów to zbiory archeologiczne, wydobyte podczas prac badawczych na terenie powiatu gostyńskiego.

Muzeum w Gostyniu gromadzi także dokumentację fotograficzną i materiały źródłowe. Pełni faktycznie funkcję archiwum miejskiego. Jest centrum badań regionalnych dla całej ziemi gostyńskiej. Oprócz udostępniania i opracowywania zbiorów organizujemy wystawy czasowe obiektów własnych lub wypożyczonych. Organizujemy lub współorganizujemy konkursy historyczne, popularyzujące dzieje ziemi gostyńskiej wśród dzieci i młodzieży. Od kilkunastu lat wspólnie z Gostyńskim Towarzystwem Kulturalnym prowadzimy zajęcia regionalne dla młodych osób pod hasłem Studium Wiedzy o Regionie.

Jest też Muzeum w Gostyniu wydawcą lub współwydawcą wielu publikacji regionalnych. Od roku 1992 redagujemy dział historyczny w „Nowej Gazecie Gostyńskiej”, publikując na jej łamach artykuły z zakresu historii miasta i powiatu oraz ważnych przedsięwzięć kulturalnych. Przygotowujemy i zbieramy też artykuły do naukowego pisma „Grabonoskie Zapiski Regionalne” i popularnonaukowego „Przeglądu Wielkopolski”. Jesteśmy też punktem informacji turystycznej. Dostarczamy rzetelnych danych o powiecie gostyńskim i znajdujących się tutaj zabytkowych obiektach. Oprowadzamy grupy zorganizowane po Gostyniu. Pracujemy też jako przewodnicy po ziemi gostyńskiej. Doskonale współpracujemy z innymi miejscowymi instytucjami kulturalnymi, organizacjami i stowarzyszeniami pozarządowymi.

W roku 2008 rozpoczęliśmy edukację regionalną wśród dorosłych. Nawiązując współpracę z Gostyńskim Uniwersytetem Trzeciego Wieku, przyjęliśmy na siebie odpowiedzialność za organizację i poziom zajęć z historii regionu i Wielkopolski. Opracowujemy zajęcia, trasy wycieczek i tematykę prelekcji. Także tę działalność uznajemy za jedną z najważniejszych. Prowadzimy własne prace badawcze, ale też pomagamy innym. Przeprowadzamy kwerendy w zasobach naszej placówki oraz pomagamy w poszukiwaniach źródeł w archiwach państwowych i kościelnych. Rozpoczęliśmy gromadzenie metrykaliów z parafii leżących na terenie powiatu gostyńskiego.

Stale powiększająca się liczba obiektów muzealnych sprawiła, że już na początku lat osiemdziesiątych zaczął dawać się we znaki brak dodatkowych pomieszczeń. Trudno bowiem w jednym pomieszczeniu organizować wystawy czasowe. Narodził się zatem pomysł znalezienia nowej siedziby dla gostyńskiego muzeum. Wybór padł na ratusz. W 1985 roku ówczesna Rada Narodowa w Gostyniu uchwaliła przeniesienie instytucji muzealnej do tego reprezentacyjnego budynku przy Rynku. Wyznaczono nawet termin realizacji tego przedsięwzięcia na rok 1987. Jednakże upływały kolejne lata, a muzeum nadal mieściło się w gmachu Biblioteki Publicznej. Ostatecznie pomysł przeniesienia zbiorów do ratusza upadł w roku 1999, kiedy w wyniku reformy administracyjnej kraju, w budynku tym znalazł się Urząd Miasta i Gminy w Gostyniu.

Z początkiem lat dziewięćdziesiątych ówczesny szef Muzeum w Gostyniu Andrzej Grześko-wiak rozpoczął poszukiwania budynku, który spełniałby wymagania dla instytucji kultury. Odpowiedni obiekt znalazł przy ul. Kościelnej 5. Niestety, potrzeby lokalowe tworzącego się Urzędu Pracy sprawiły, że to właśnie ta instytucja na dekadę przejęła w administrowanie obiekt. Taka była wówczas konieczność.

Kolejna szansa na znalezienie odpowiedniego lokalu na muzeum pojawiła się w roku 2002. Stało się tak za sprawą Leszka Jankowskiego – ówczesnego przewodniczącego Komisji Oświaty i Kultury Rady Miejskiej w Gostyniu, który zainicjował rozmowy z księdzem kanonikiem Arturem Przybyłem –

proboszczem kościoła farnego p.w. św. Małgorzaty w Gostyniu ,w sprawie pozyskania opuszczonego przez Powiatowy Urząd Pracy w Gostyniu budynku przy ul. Kościelnej 5. Obiekt ten był wówczas własnością Parafii św. Małgorzaty. Z muzealnego punktu widzenia wydawał się wręcz idealny na potrzeby tego typu placówki. Mogły się w nim zmieścić dwie sale ze stałą ekspozycją i jedna duża, z przeznaczeniem na wystawy czasowe. W sprawę zaangażowały się kolejne osoby. Zdzisław Kamiński wykonał nieodpłatnie plan adaptacji budynku, a Alojzy Smyczyński sporządził wstępny kosztorys tych prac. Ks. Artur Przybył wyraził zainteresowanie takim przeznaczeniem budynku i przedstawił warunki przejścia obiektu. Teraz decyzja spoczywała w rękach radnych miejskich.

Decyzja o nabyciu ponad 100-letniej nieruchomości przy ul. Kościelnej 5 zapadła w 2007 roku. W następnym roku wyasygnowano środki na wymianę dachu, a w 2009 roku na adaptację budynku na potrzeby placówki muzealnej. Prace budowlane przeprowadziła firma „GOSBUD” z Gostynia „pod okiem” Wiktora Liszczyńskiego, kierownika budowy i zastępcy prezesa ds. technicznych firmy „GOSBUD”. 3 grudnia 2009 roku inwestor i wykonawcy przekazali klucze do nowego obiektu. Budynek należący do gminy Gostyń przeszedł pod administrację Muzeum w Gostyniu.

Obecny budynek muzealny zbudowano w 1903 roku. Ustanowiono w nim wówczas Szpital św. Ducha. Był to w dzisiejszym rozumieniu dom pomocy społecznej. W 1936 roku działająca tu instytucja kościelna zmieniła nazwę na: Zakład Kościelny Schronisko dla Starców p.w. św. Ducha. W tym charakterze obiekt był używany do 1948 roku, to jest do chwili przejścia go na rzecz Skarbu Państwa. Co mieściło się tutaj w latach 1939-1945, niestety nie udało się jeszcze ustalić. Wiadomo zaś, iż z końcem lat czterdziestych w budynku ulokowała się administracja Miejskiego Handlu Detalicznego, a później PSS „Społem”. Na przełomie XX i XXI wieku funkcjonował Powiatowy Urząd Pracy w Gostyniu, choć własność gmachu przywrócono Parafii św. Małgorzaty. Od 2002 roku budynek był pusty.

Przeprowadzka Muzeum w Gostyniu do nowej siedziby rozpoczęła się z końcem lutego 2010 roku, po przyjęciu 12 lutego tegoż roku przez Radę Miejską w Gostyniu nowego statutu. W nowym budynku przy ul. Kościelnej 5 łączna powierzchnia wynosi ponad 380 m². Są tu trzy sale wystawowe o łącznej powierzchni nieco ponad 180 m², z czego jedna wyłącznie na wystawy czasowe. Jest sala audiowizualna o powierzchni 40 m², dzięki której możliwe jest prowadzenie lekcji muzealnych dla dzieci i młodzieży oraz organizowanie działalności konferencyjno-odczytowej. Budynek przystosowano do obsługi osób niepełnosprawnych. W pobliżu są parkingi dla samochodów osobowych i autokarów. Atutem nowej siedziby przy ul. Kościelnej 5 jest jej usytuowanie – w samym centrum miasta, po sąsiedzku z zabytkową świątynią św. Małgorzaty, w pobliżu Rynku i Góry Zamkowej.